Enderrock | Anna Tisora | Actualitzat el 19/02/2021 a les 10:30

Ferran Palau: «La meva música ha d'anar al mateix ritme que la societat»

Parlem amb el músic de Collbató de 'Parc', de la seva evolució musical, influències i procés creatiu

Ferran Palau | Michal Novak

El cinquè llarga durada del bandautor collbatoní arriba amb el títol *Parc* (Hidden Track Records, 2021), una paleta de cançons que brolla amb deixos de cinema *slasher*, de moda vuitantera i de tendències sonores actuals, tot combinat amb la particular essència metafísica de l'autor. **Ferran Palau** descriu la seva història com un paisatge que gira a ritme tranquil i assosegat, pero implacable, igual que les cançons d'amor del nou treball, que s'endevinen tan sinceres com anar en bicicleta pel parc, mentre parla de sentiments dolorosos i ardents. Sota la pròpia etiqueta d'*easyloving*, **Palau** sedueix els oients a través de 9 temes urgents i minimalistes, un imaginari que juga amb el ritme lent tan particular dels seus sintetitzadors.

Sembla que fos ahir que presentaves 'Kevin' (HTR, 2019) i ja has gravat un altre disc!
Sí, a mi també m'ho sembla, però entremig han passat moltíssimes coses. Al principi de l'any passat ja tenia una col·lecció de cançons, però com que va esclatar el coronavirus, tot va canviar de rumb. Se'm va despertar la creativitat, i vaig gravar un parell de peces sobre la temàtica, "Cel clar" i "Mitjanit". I, mentrestant, ja pensava en quina forma donaria al nou treball. Aquest disc

segurament no hauria sortit tan ràpidament si tot això no hagués passat. Com que el volia tan senzill i tan simple va ser molt ràpid.

L'experiència et permet prendre decisions més fàcilment a l'hora de crear?
I tant! Ara ja fa uns quants anys que m'hi dedico, i veig que la manera de fer cançons del principi era molt més lenta. M'ho remirava moltíssim, tardava molt a fer tant melodies com lletres, i també a gravar-les. Ara aquest ritme no aniria gens amb mi.

El ritme frenètic de la societat es veu plasmat en la teva manera de fer música?
Ara vivim a un altre ritme que fa deu o quinze anys, on tot ja començava a ser molt ràpid, però no tant. Crec que la meva música també ha d'anar al mateix pas.

Fas música urgent amb cançons lentes?
Faig cançons sintètiques, amb ritme i normalment en dues parts, perquè solen ser més accessibles. I també a l'hora de fer un disc m'agrada que sigui amè i fàcil d'empassar de dalt a baix. Això no vol dir que no treballi al màxim totes les cançons, però sí que hi dedico menys temps, no busco la perfecció.

Això té avantatges i inconvenients.
És clar! No m'he permès el temps que em permetia abans per trobar una lletra perfecta. Prefereixo escurçar el temps que passa entre que escric una cançó i la gent l'escolta, i això té moltes coses bones.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=3F5bww2NF_4
És una manera de cantar sobre la realitat abans que la realitat hagi canviat?
Totalment. En el cas de "Cel clar" va ser així. Que estigués passant una cosa a escala mundial i jo al mateix temps pogués publicar una cançó sobre el tema em sembla una passada. Abans no es podia fer i ho vull aprofitar, és la vida actual. També és cert que ho puc fer gràcies al meu propi segell, però també estic més estressat que abans.

Semblaria que Ferran Palau hagi canviat molt, però t'has mantingut fidel a l'essència del teu inici. Com ho fas?
Tinc molt clara l'essència que és la llavor d'on sorgeix una cançó meva, i això no ha canviat gens. Escolto cançons de fa deu anys i penso que en el fons faig el mateix, tot i que he buscat la meva personalitat i m'he preguntat què puc aportar en el món tan ampli de la música. Trobar el que et fa diferent i et convenç és una de les coses més complicades del nostre ofici, perquè cal cercar un espai propi tant des del punt de vista vital com creatiu.

I un cop el vas trobar, hi vas apostar fort?
Sí. Amb **Anímic** érem molt canviants, teníem idees disperses i fèiem l'experimentació. Era un grup versàtil, que també està bé! Però amb el meu projecte en solitari vaig agafar una idea i l'he anat arrodonint sobre la mateixa base. Mentre pugui donar voltes...

Video: https://www.youtube.com/watch?v=WpdmMJgko8w
Tot i això, en aquest disc també has fet experimentacions, com l'aire de música urbana de la cançó "Amor".
He utilitzat un plug-in que es diu Alter Voice, un processador de veu que permet jugar amb la tonalitat vocal. Buscava l'ambigüitat, no volia que se sabés si era un noi o una noia qui cantava, que no s'identifiqués el gènere. Parla de les possibilitats de l'amor, i com més oberta era la cançó, tant en la lletra com en el concepte i sonoritat, més m'agradava i més sentit prenia. Finalment ha quedat un tema diferent però que també em sembla interessant.

Quan decideixes els temes del disc?
Em venen idees al cap i les relaciono però no faig les coses amb cap regla. Les cançons neixen de reflexions i sovint no tenen un tema concret, o no el descobreixo fins que no me'l diuen altres persones!

I l'ordre de les cançons, té un sentit?
L'ordre del disc és circular, i això sí que ha estat pensat i meditat. De fet, l'última cançó no l'hauria posat al final si no fos perquè molta gent a les xarxes diu que escolta els discos ?en bucle'. Agafant aquesta idea vaig pensar de fer-ho factible. Les cançons finals ara són les que he posat al mig.

Però això amb un vinil no funcionaria...
Ja! I se'n tornen a fer molts... L'àlbum sortirà també en format de vinil, i en aquest cas caldrà aixecar l'agulla. De fet, veig aquest disc com una cançó sencera llarga. Són peces que es necessiten les unes a les altres.

Sempre has dit que els teus referents fan música diferent de la teva. Què escoltes ara mateix?
Sí, perquè escolto músiques molt diverses i tinc èpoques de tot, però m'agrada la música internacional de fa anys... El més important a l'hora de crear és poder arribar a fusionar qui ets amb qui t'agradaria ser.

No sona fàcil!
Al principi, escoltava música que m'encantava però no sabia com colar-la als meus discos sense que es veiés massa forçat. Ara ja porto una colla d'anys escoltant música negra, r'n'b, soul... i de mica en mica he anat afegint aquests deixos a les cançons.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=hTMVBAEYvNI
Terror al parc
També et declares fan del cinema.
Absolutament! Consumeixo molt de cinema, m'agrada i m'inspira molt, sobretot per les idees que em queden al cap sense voler. *Per posar un cas, Blanc* (Halley Records, 2018) és un disc influenciat per *Twin Peaks*, però no et sabria dir exactament per què.

I per a 'Parc', què t'ha inspirat??
En aquest cas tenia al cap la sonoritat del cinema de terror dels anys vuitanta, sobretot del subgènere slasher, un tipus de pel·lícules que ja de petit em fascinaven. D'alguna manera volia que s'intuís al disc, i n'ha quedat una certa estètica i algun homenatge.

Pots posar-ne algun exemple?
A "Més enllà" hi ha un xiuxiueig, que és el so de la banda sonora de 'Divendres 13'. Com vestien els personatges, quins pòsters tenen a l'habitació o quines expressions fan servir són detalls que també m'inspiren.

No hauríem dit pas que Parc fos un disc amb un rerefons terrorífic!
Perquè, tal com dius, només és el rerefons, al davant hi ha una estètica que aparentment és una altra cosa, i molts colors. No he buscat en cap cas fer un disc de terror.

Tot i això, el clip de la cançó "Reflexe" sí que té un aire de cinema slasher...
Pot ser, pel paisatge o els personatges... El clip va sortir per una qüestió de facilitat logística, perquè els altres senzills van fallar per temes de mobilitat i restriccions.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=4m8QWWRTFn4
També s'hi nota un interès per la moda.
Em flipa la moda. Per mi és creativitat, canvi, frescor, un reflex de la realitat i una manera de veure avançar la vida. Em fixo en colors i tendències. Si veig una dessuadora d'un color que m'encanta, faré la portada d'aquell color! Encaixo idees que d'alguna manera són al meu subconscient i dono forma al perquè de les coses, tot i que són hipòtesis.

La virtut de l'empatia

L'amor és el tema central del disc?
El disc parla de les relacions entre persones, de la diversitat de gènere i també molt de l'amor, sí. Però, en comparació amb Kevin, és una cara de l'amor menys complaent. La cançó "Perdó", per exemple, parla del moment més crític que et fa veure una relació amb perspectiva... No sabria explicar el tipus d'amor d'aquest disc, però no és gens la seva part més dolça.

Això es transmet a "Aranyes"?
Sí, està feta a partir de petits titulars mentals. Hi ha una parella que busca la manera d'entendre's, la confusió o l'intent de comprendre les relacions. L'un es reflecteix en l'altre i aprèn d'aquest les coses que no entén.

Et consideres una persona empàtica?
La meva parella és exageradament empàtica i m'ha educat en aquest sentit, perquè jo d'entrada no tenia aquesta virtut. Ella no pot evitar sentir els problemes dels altres i emocionar-se... Sempre és la primera persona que escolta les cançons, juntament amb el meu fill i el meu cosí, Jordi Matas. De seguida que tinc una idea gravada al mòbil els l'envio i hi anem donant forma conjuntament, també amb en Joan Pons (**El Petit de Cal Eril**).

I tots ells influencien en el resultat final...
Sí, el resultat de les cançons té molt a veure amb la gent que m'envolta. Estic molt influenciat també pels músics de la banda, i per altres artistes que m'agraden, com **Carlota Flâneur** o **Iris Deco**, a qui estem produint un disc que gravarà amb **B1n0**.

Ara que ja fa dies que hem canviat d'any, com has superat el 2020?
Per a mi ha estat un any imprescindible i molt actiu. Li estic molt agraït. Vaig estar aturat dues setmanes però en realitat no he parat gens. Realment els darrers mesos he fet més coses que mai, i de fet també he pogut fer molts concerts, col·laboracions i altres projectes. A casa meva es barreja tot, música i família formen part del mateix, i al meu fill també li encanta la música, així que el fet de poder estar més a casa no ha fet disminuir la presència de la meva feina.

No t'atabala, que tot sigui el mateix?
La veritat és que no. Des que tinc ús de raó que faig música, i fa un parell d'anys que en puc viure exclusivament, cosa que ho fa una mica més senzill. La inestabilitat pot espantar però quan t'hi has criat, és simplement una manera de viure. Cal fer el que ens agrada perquè el temps passa molt ràpid!

Ferran Palau

El 2020 també has tingut més reproduccions que mai a les plataformes...
Quan va començar la quarantena, a Spotify vaig pujar als 150.000 oients mensuals, cosa que no havia aconseguit mai. El consum musical a casa va augmentar moltíssim, està demostrat. I molta gent ha optat per la música menys festiva, més reflexiva i pausada.

És una oportunitat per a la teva música?
És clar! L'any passat una gran part de la indústria va quedar parada, però va ser una oportunitat que la Louise Samson (parella i mànager) va saber preveure molt bé. Com que no es podien celebrar grans esdeveniments molts grups van quedar descartats. Hem tocat per a menys gent però més fragmentada. No dic que m'agradi la situació ni els concerts tal com s'han de fer, però dins el que hi ha crec que hem sabut adaptar-nos i aprofitar l'oportunitat.

A més, també has presentat el clip "Flora-Caic" a festivals internacionals.
Ha estat una aventura! A l'últim Vida Festival em vaig trobar el director Pablo Maestres i, amb unes cerveses de més, vaig aconseguir enganyar-lo... Al cap d'uns dies va venir a casa i vam parlar de què podíem fer. La idea final, que no és exactament un clip, va ser una producció xulíssima que ha guanyat premis tan reconeguts com l'UK Music Awards.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=1k8LwlK8oJo
Com va ser l'experiència de fer un rodatge a Lulea, al nord de Suècia?
Vam passar per quatre aeroports, era pràcticament a la Sibèria... Una bogeria. A més, va ser

l'última setmana abans del confinament. Vaig arribar a casa del viatge i la Louise em va dir que s'havien cancel·lat tots els concerts. I ja no vaig poder sortir més, no entenia res, estava molt confós. Vam aprofitar tots aquests mesos per fer una producció molt elaborada. Va ser un somni fet realitat!

Faries un clip per a cada cançó?
Sens dubte! Si pogués ho faria, però els meus clips no són econòmics.

Prefereixes prioritzar la qualitat?
Sí, penso que si nosaltres no invertim en el nostre producte, no ho farà ningú. La millor manera de donar-te a conèixer a fora és fer continguts de qualitat... Que un clip en català hagi obtingut un dels premis més importants del món és molt fort, i encara més que hagi passat el 2020! Aquí es fan grans productes de qualitat, i s'haurien de destinar molts més diners al cinema en català en lloc de fer doblatges que sovint justegen, penso.

Trobes a faltar més espais televisius que apostin per la cultura musical del país?
Molt!

Ara existeix el programa 'Clipping'. Què n'opines?
Clipping és molt guai, tot i que també voldria que tornés el programa Sputnik. El 33 hauria de ser un canal només de videoclips i música. Una programació així no ha de ser complicada, i es podria complementar amb concerts de festivals emesos a la televisió pública.